

7. évközi vasárnap. A

Bevezetés

Az Úr Jézus a mai évközi 7 vasárnap evangéliumi szakaszában csupa olyasmit követel követőitől, amelyek ellentétesek természetünkkel. Az Úr Jézus szándékosan ki is élezi a dolgot, hogy meghökkentsen, s felrázzon bennünket, hogy megértesse velünk az új törvény szellemét, a felebaráti szeretet parancsát, amely a réginek tökéletesítése és kiterjesztése az ellenségre is. Felráz-e, meghökkent-e bennünket az ellenségre is kiterjedő szeretetparancs?

Kirie litánia

Urunk Jézus! Bocsásd meg nekünk, hogy nem teszünk jót ellenségeinkkel. Uram irgalmazz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy nem imádkozunk azokért, akik bennünket, gyűlölnek és üldöznek. Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy sokszor elfordultunk a rászorulóktól. Uram irgalmazz!

Evangelium után

"Hallottátok a parancsot: Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet: Én pedig azt mondom nektek: szeressétek ellenségeiteket, *tegyetek jók azokkal*, akik gyűlölnek és *gyaláznak benneteket* és imádkozzátok üldözőitekért!"

E szavak hallatán azt mondjuk, hogy ez lehetetlen: Ilyenre képtelenek vagyunk! Ez lehetetlen parancs! Aki gyűlöl engem, aki életemre tör így vagy úgy, ma vagy holnap, azt én szeressem, azzal én tegyek jót?! Azért én imádkozzam?!

Lehetetlen!

Hát a keresztény ember egy pipogya tedd ide, tedd oda tehetetlen bábu, akit ide-oda lehet lökni, taszítani, akinek a lábára vagy a nyakára szabad tiporni, de neki még jajgatni, vagy felszisszenteni sem szabad?!

Ez teljesen lehetetlen!

Nem erről van szó! Vannak alaptörvények – mindenütt e világban, amelyek az emberi méltóságot, az ember elidegeníthetetlen jogait védik. Mi most alkotunk nemzetünknek egy magyart, egy nemzetit és keresztényit. Olyant, amelyik minden magyarra vonatkozik, hívőre és nem hívőre. Ez nem teszi majd lehetővé, hogy azt tegyenek a hívő magyarral, a hívő kereszténnyel, amit akarnak.

Ha valaki ismerte és gyakorolta is a krisztusi szeretet parancsát, akkor a szeretet himnuszának megfogalmazója, Szent Pál igencsak ismerte és gyakorolta. De, amikor a zsidók Jeruzsálemben lefoglalták és a római helytartóhoz hurcolták, nem hagyta annyiban a dolgot, hanem, mint római állampolgár a császárhoz fellebbezett, és helytartó teljesítette is kérését.

Minden törvénytörés ellen van és kell is hogy legyen jogorvoslás. Még a folytonosan diszkriminációt, jogsérelmet szenvedő keresztények számára is biztosított kell, hogy legyen a globalizálódó, szabadelvű, nemzetietlenedő és kereszténytelenedő világban is! És kell is, hogy éljenek is vele, a keresztények is! Akármilyen lármát is csapnak ezért az ismert erők!

Miről van tehát szó akkor az ellenségszeretetben? Arról, hogy a keresztény ember nem gyűlölhet senkit, még az ellenséget sem! Nem lehet olyanná, mint ők. S nem teheti ellenségeivel és gyűlölőivel azt, amit ők tettek, vagy tesznek vele.

A probléma feloldását ebben a jézusi mondásban látom.”Az Isten felkelti napját a jókra és gonoszokra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a bűnösöknek.” Emberekkel szembeni kötelességeink teljesítésekor nem nézhetjük azt, hogy hívő-e vagy nem hívő, hanem azt, hogy ember! Ő is Isten teremtménye és gyermeke. Ha most még nem, de később meg is bánhatja vétkeit. Ki lát bele lelke mélyébe? Még ő is lehet Saulból Szent Pállá.

Aztán meg arról van szó, hogy a keresztény vallás nem üzlet. Azzal teszek jót, aki nekem is szívességet tesz. Annak adok ajándékot, aki nekem is ad. Azt szeretem, aki engem is szeret. Annak köszönök, aki nekem is köszön. Azzal teszek valami jót, aki nekem is ad valamit.

Ha így cselekszem, nem vagyok keresztény. Ha negatív diszkriminációt alkalmazok, és még egyetlen egyszer sem tettem jót ellenséggel, nem vagyok keresztény. Ha még sohasem bocsátottam meg egyetlen tölem bocsánatot kérő megbántómnak sem, nem vagyok keresztény, és nem töltöm be azt a feladatomat, amit a kereszténynek, mint kovásznak be kell töltenie e világban.

Gondolkodtunk-e már azon, hogy mivé lenne e világ keresztények nélkül? Mivé lenne Krisztus ma hallott parancsának megtevői nélkül? Mivé, ha mindenütt, min-

denki és mindig csak gyűlölni tudná az ellenségét

Mivé fajulna a világ, ha a rosszat mindig csak rosszal tetéznénk, ha nem lenne többé megbocsátás, irgalom és szeretet? Nélkülük vajon nem fálnák-e fel egymást az ordas farkasok és a fékevesztett hiénák? - Nem látjuk-e már be végre, hogy az emberi szívekben uralkodó bosszú és erőszak erői változtatják az emberi történelmet véres harctérre, a társadalmat meg olyanná, amilyen, otthonainkat békétlenné? - És hogy csak a megbocsátás gyakorlataival, az ellenség szeretetével törhetünk ki az ellenségeskedés ördögi köréből? Hogy az igazi béke csak ott lobogtatja fehér zászlóit, ahol a jóakarátú emberek kibékülnek, nem bántják, hanem segítik egymást, és baráti jobbot nyújtanak egymásnak.

Jól tudjuk, hogy csak a gonoszságait abbahagyó, s megbocsátást kérőnek lehet megbocsátani. A gonoszságait abba nem hagyónak, vagy abbahagyónak, de azokért bocsánatot nem kérőnek nem!

Ezért a gonoszságok és ellenségeskedések megszűnéséért és az emberek jobbálevéséért tevékenykedni és imádkozni nem szűnhetünk meg soha. Annak ellenére sem, hogy a megbocsátás végsősoron nem emberi hőstett eredménye, hanem a Jóisten kegyelmi ajándéka. A Jóisten kegyelmi ajándékával, a megbocsátással érhető csak el a békesség otthonainkban, környezetünkben, hazánkban és nagyvilágban.

Amen

(F.F.)